

## 28.9. 2025, 15. neděle po Trojici

Introit: (Sk 1,6-8) Píseň: 585 *Přijď již, přijď*

Modlitba: Pane Bože,

vánek, vítr i vichřice mohou být tvými posly. Jsi zdrojem pohybu, oživení, probouzíš zmrtnělé, skomírající. A přece: doutnající knot neuhasiš, ale dáváš naději. Svým Duchem působíš na nás lidi, na naše zatuhlá srdce a stereotypy. Děkujeme za mnohá různá fouknutí tvého Ducha.

Děkujeme za úsměv v očích, hezká slova. Klidný spánek, odpočinek, utišení bolesti, porozumění, usmíření, v které jsme možná už ani nedoufali.

Ty víš, co jsme pokazili, nestihli, čemu se vyhnuli, koho raději obešli... Prosíme, odpusť. Ty víš, že je nám někdy nehybnost, usedlost, lenost docela příjemná. Probouzej naše svědomí, veď k odpovědnosti, odvaze, činu.

Ty znáš, Pane Bože, naše různá bolavá místa, nemoci, starosti.... Prosíme, potěšuj, pomáhej, ukazuj cestu ve tmě. Nám i všem lidem různě bolavým, zkoušeným, trpícím. Amen.

Čtení: Gn 11,1-9

Píseň: 319 *Shromáždil člověk prý*

Text: Sk 2,1-13

### Kázání

#### 1. Otázka.

V kraličtině čteme ve verši 12 krásnou otázku: „I což toto bude?“ (můžeme říct různou intonací)

Ptají se tak lidé užaslí.

(*Dívej se a žasni*, je název jedné knížky o katechetické práci s malými dětmi.)

Učitelé filosofie říkají, že základem učení je ptaní, formulace dobré otázky. Budme trpěliví, když se lidi – nejen děti – ptají. Budme sami těmi, kdo se ptají.

„I což toto bude?“

Nezatuhnout, nemít hotové pravdy, odpovědi, shrnutí, zaškatulkování, odsudek.

Jiní už mají jasno a znají příčinu divného dění: „Jsou opilí.“ (pojď, jdeme domů...)

Zvu vás, abychom zůstali s otevřenou otázkou. Abychom ve víře zůstali s otevřenou otázkou.

#### 2. Lukáš pokračuje ve vyprávění.

V kostele se mluví o Pánu Bohu. Čteme Bibli, modlíme se, zpíváme.

Budeme teď nějakou dobu o nedělích číst biblickou knihu Skutků apoštolských. Budeme tak provázet děti v nedělní škole, ale jsme trochu pozadu (mládí vpřed... - dnešní příběh měly děti minulou neděli).

Autorem biblické knihy Sk je evangelista Lukáš. Takže Sk jsou vlastně pokračování Lk evangelia. Předělem mezi dvěma díly Lukášova spisu jsou Velikonoce. V evangeliu byl hlavní postavou Ježíš, ve Sk je nová hlavní postava. Mohlo by se zdát, že tou hlavní postavou budou apoštolové, když už se ta kniha jmenuje Skutky apoštolské, ale není to tak. Hlavní postavou je tu Duch svatý.

#### 3. Jak se jeví Bůh.

Pán Bůh není vidět, věci víry jsou ne moc uchopitelné, slova (obrazy, přirovnání) hledáme.

Na začátku čteme o Bohu, který tvoří svět, dává život, osvobozuje z otroctví, ukazuje cestu, dává desatero jako navigaci pro život.

Pak je to Ježíš. Člověk, lidem bližší, snad srozumitelnější. Dítě, přítel, lékař, učitel. Jako člověk prožil život i s bolestí, smrtelností. Ale s Ježíšem to neskončilo.

O konci Ježíšova pozemského přebývání / bytí člověkem jsme mluvili na začátku září – protikladem slova *konec* bylo slovo *naděje*. Ježíš neskončil v hrobě, byl vzkříšen. Dál už není s lidmi tak, jak ho zažívali tenkrát, ale příběh Boha a člověka, příběh víry pokračuje.

A my teď čteme o tom, jak se projevuje Bůh ve své třetí podobě. Duch svatý.

#### 4. Vítr a oheň.

Je nesnadné mluvit o Bohu, používají se přirovnání.

Obraz první: **Vítr.**

Hukot z nebe, jako když se žene vítr. Možná už známe zdůvodnění, kde se bere vítr, snad ho umíme i předvídat, daří se nám ho využít... ale stejně ho nemáme v rukou. Vane, kam chce, objeví se, zesílí, stočí, slábne... Hučí. Dává do pohybu. Rozfouká, rozcuchá. Přeskládá.

Bůh je jako vítr. Nemáme ho v ruce.

Ve SZ jsme se také s obrazem větru mohli potkat. Východní vítr přinesl do Egypta kobylky (jedna z egyptských ran). Vítr rozfoukal moře, aby Izraelci prošli přes vodu a unikli před Egyťany. Vítr upozornil Elijáše, že bude mluvit Bůh (ten ale promluvil hlasem jemným a tichým). Nikodémovi (to už je NZ) Ježíš řekl, že se musí nechat ofouknout větrem Ducha. A říká mu, že to by přece jako židovský učitel měl vědět.

Obraz druhý: **Oheň.**

Dává teplo, syrové jídlo může změnit v jedlé a chutné, rozežře zatuhlé. Kolem ohně může vzniknout společenství. Když natahujeme zkřehlé ruce k ohni, bezděky se k sobě přibližujeme; když sedíme kolem ohně a díváme se do plamenů, taky nás něco spojuje.

Oheň, opakovaně v Bibli obraz Boha. Mojžíš se setkal s Hospodinem skrze hořící keř. Ohnivý sloup vedl lid po poušti – ukazoval cestu, když byla noc, tma. Ve dvou učednících cestou do Emauz se při setkání s Ježíšem rozhořela srdce.

Můžeme zahořet láskou, na druhou stranu říkáme, že něco nebo někdo vychladne, vyhasne, vyhoří. Díky za Ducha, který jako oheň zahřívá a jako vítr rozhýbává.

#### 5. Jazyky.

Lukáš popisuje oheň v podobě ohnivých jazyků. Přicházejí z jednoho zdroje, ale objeví se nad hlavou každého jednotlivě. Dary Ducha, dar Ducha přichází z jednoho zdroje, od Boha, ale na každého zvlášť a u každého se projeví trochu jinak. I ti apoštolé jsou a budou i pak každý trochu jiný. Předávání víry nestojí na jednotlivci, ale na jednotlivých oslovených a vyslaných. Je v tom bohatství různosti. Je dobře, že k nám zvěst víry zaznívá od různých lidí, svědků, (nejen) kazatelů, je dobře, že učitelé v nás jsou každý jiný. Je dobře, že jsme každý jiný, jinak obdarovaný.

Asi jste někdy viděli svatodušní obrázek – apoštolové a nad hlavami mají každý plamínek. Není zde ale užito slovo plamínek, ale jsou to „jakoby ohnivé jazyky“. Plamínek je připodobněn k jazyku, jazýčku, má takový tvar. A je tu zajímavá jazyková souvislost. Tyto ohnivé jazyky souvisí s jazykem. S řečí, srozumitelností. Lidé, na kterých takto Boží plamínek/jazýček spočinul, mají najednou dar srozumitelného jazyka. Celé je to jaksi nadpřirozené, neuchopitelné, těžko popsatelné. Vítr, hukot, něco jako bouře a oheň. Lidi se zastaví, žasnou a diví se. Ale ne tomu nadpřirozenému, oni se diví, že rozumí.

To je dílo Ducha. Člověku něco dojde, propojí se, secvakne. Porozumí.

V příběhu o babylónské věži to byla nesrozumitelnost, co dílo zhatila. Tady je naopak klíčem k úspěchu nebo spíš nadějí na pokračování srozumitelnost.

#### 6. Letnice

Stalo se to o letnicích. To byly/jsou svátky 50 dní po Velikonocích. Sedm týdnů po pesachu, Je to židovský poutní svátek šavuot. To je také důvod, proč je zrovna v Jeruzalémě tolik lidí odjinud, jsou to diasporní židé ze všech končin okolního světa. Ty názvy tvoří zeměpisně kruh kolem Izraele. A všem těmto příchozím se otevírají dveře k nové víře ve vzkříšeného Ježíše. O něm pak bude apoštol Petr mluvit v kázání.

Srozumitelnost a otevřenost je znakem vznikající církve. Kéž bychom takovou církví byli i dnes. O vanutí tvého Ducha prosíme, Bože. Amen.

Píseň: 392 *Ó světlo světa, Kriste náš*

Ohlášky

Píseň: 391 *Ó Duchu svatý, navštiv nás*

Přímlová modlitba; Otče náš

Poslání: I děsili se všickni a divili se, jeden k druhému řkouce: I což toto bude? (BKR) // Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: "Co to má znamenat?" Ale jiní říkali s posměškem: "Jsou opilí!" (Sk 2,12-13)

Kéž dokážeme být zvědaví a otevření k věcem příštím.

Požehnání: Žehnej ti Pán, který tě stvořil. Ochraňuj tě jeho Syn, který pro tebe trpěl na kříži.

Podněcuj tě Duch svatý, který v tobě přebývá a působí. (*neznámý autor*)

Píseň: 426 *At' chrání nás Bůh*